

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.

Raquel Pícolo

Marta Gallart i Alsina

Impuls vital (fragments)

I

Us heu preguntat mai què se sent quan s'és fruit de l'ejaculació precoç? Quan saps del cert que ets fruit d'una doble frustració: la d'aquell qui ha vist esbravar-se el seu plaer puixant com un foc d'encenalls, i la d'aquella que ha esperat i somiat tota una vida un plaer que no arribarà mai? Quants homes i quantes dones devem ser fruit d'una gestació semblant? Devem tenir algun tret en comú que ens agermani? Alguna piga a la galta esquerra? O potser una mica de berriscol al dit gros del peu? O potser se'ns nota per algun tic, per algun

gest crispat o impacient? O potser per això que ara tan comunament s'anomena hiperactivitat?

No sé de cap associació que ens agrupi i ens organitzi periòdicament xerrades de teràpia col·lectiva; de cap lloc on puguem anar a dir en públic i sense vergonya: "Sí, jo també sóc fill d'una mare que no va saber mai què era un orgasme i d'un pare que ignorava que el seu gallet no anava a l'hora". Com sabien com es deia allò que els passava? O no els passava res, perquè –ja se sap– allò que no té nom no existeix. A aquestes alçades ja hi hauria d'haver algun estudi que etiquetés el nostre trastorn de fabricació amb alguna combinació de sigles impronunciables. Per què no se li ha acudit mai a ningú de relacionar molts dels trastorns de conducta dels homes i les dones actuals amb aquest petit detall de la seva cadena tròfica, amb aquest *big-bang* personal que ens va dur a la vida?

II

L'*imprinting* heretat per tan singular engendrament m'ha fet sempre algú precipitat, amb ànsies de fer bé les coses, de voler agradar, de destacar... Que ho hagi aconseguit o no ja és una altra cosa. Però les ganes hi eren i més d'un cop em van dur de cap a terra. El primer record associat a una nafra, senyal evident de l'erosió del pas del temps, neix del trauc que tinc al palmell de la mà dreta. Dec tenir 5 o 6 anys, potser més, i gràcies a l'*aterriçada* que he fet amb la bicicleta he anat a espetegar a Sabadell, a casa de la cosineta. Cada dia se m'ha de curar la ferida que duc tapada amb esparadrap blanc. Ara ja no hi ha sorra però cada dia imagino que la pedra que hi ha quedat encastada acabarà sortint i ja no farà tanta angúnia veure'n la carn viva. M'estalvio l'escola i per uns dies visc sense l'ombra de ma germana gran. Qui té cura de mi és la tieta i no la mare i encara ara no sé per què (potser tornava a estar embarassada –ja se sap: els gatells incontrolats tenen aquestes coses-). La casa fa olor de resclosit i de colònia. Encara hi ha petges del modernisme a les baranes, l'espill de la porta, els vitralls, les rajoles hidràuliques... Venint d'un pis de rajoles negres, tot és llum. En recordo especialment l'escala amb la claraboia i el piano a baix. Dormo amb la cosineta que du uniforme i va a un col·legi de monges que vés a saber què són. El cosí és més gran i ja fa coses de noi, defuig les nenes i ens fa esclatar a la cara les bombolles de xiclet de color rosa. Em veig al quarto de reixa menjant pa amb xocolata per berenar, torrant el

llonguet en el reixat de l'estufa de gas; però també sóc a l'eixida descobrint un tronc matusser tapat amb una manta que caga caramels que la tieta col·loca sense dissimular gens. Al mig de pati, hi ha una font de ceràmica blava amb peixos de colors i al capdamunt del terrat del fons del pati hi estenem la roba mentre una mica més lluny passa el tren que fumeja. Anys més tard, sabré que, durant la guerra, a prop de la font hi havien enterrat les joies i els coberts de plata perquè els dolents, que sempre són pobres, no els poguessin robar.

III

Jo volia que m'operessin com a ma germana petita, ser el centre d'atenció per una vegada a la vida, sentir que estaven per mi, que m'envoltaven i em compràvem gelats... Però res, i tot per culpa de les taronges. Les meves angines s'inflamaven sovint i donaven febre, molta febre... Vaig créixer a base de febrades. De febrades i d'injeccions, d'aquelles intramusculars de líquid espès. Sempre havíem d'anar a la recerca d'un practicant que me les posés, sovint al vespre quan el pare arribava cansat de la feina. Solíem anar a la cantonada de casa. El pare i jo: ens esperàvem l'un al costat de l'altre en un passadís llarg i fosc d'una mena de bodega en desús. No recordo què ens dèiem: devia voler-me animar com sempre mentre jo només devia pensar en el dolor que m'enramparia la cama de tornada a casa agafada de la seva mà, finalment tota per mi sola. Va ser aleshores que ell va començar a punxar taronges: els donava copets afectuosos i els engaltava l'agulla, una vegada i una altra fins a controlar el moviment. No calia injectar-los res, perquè de líquid ja en tenien. No vaig saber per què ho feia fins que un dia va canviar la taronja pel meu cul. Posava les injeccions amb por i molt de respecte. Jo ja tremolava quan començava el ritual de fer bullir la xeringa, però haig de reconèixer que ho feia bé, molt bé i que tenia una manera especial d'acompanyar el líquid perquè no fes mal mentre entrava. Un cop a dintre, ja se'n desentenia i sovint acabava enquistant-se en forma de bola si t'oblidaves de fer-hi una mica de frega. Amb gairebé divuit anys, quan encara somiava amb l'operació com a solució definitiva, van consultar el cosí de l'àvia, insigne metge empordanès fincat a Barcelona que sentencià: *"Si tenim glàndules, deu ser per alguna cosa. Res de tocar-les."* I aquí es va acabar. El to de la sentència d'aital homenet, habitual metge de Josep Pla, degué fer encongir definitivament les meves amígdales

perquè de mica en mica vaig parar de créixer i de patir angines, i vaig donar per perduda la que hauria estat la primera gran operació del meu cos immaculat.

IV

D'ençà de la mort de l'àvia que tinc un tendó d'Aquil·les més gruixut que l'altre. Començàvem la temporada i corria per ser la primera, per ser la millor, tot i que ja havia descobert que mai no seria ni la primera ni la millor. Per això havia optat per convertir-me en l'estrateg d'un esport d'equip: m'encanta pensar, pensar i organitzar... La fuetada al tendó va ser fulminant i es va inflar gairebé tant com el meu bessó, que sempre ha estat de mena prima i desproporcionada en relació a l'estructura que havia d'aguantar. Tenia el primer europeu a la vista i la medicina esportiva tot just s'estrenava en l'art de les infiltracions; un any més tard, encara me'n ressentia. Després de dies i dies de patir, la solució de corticoides que em van inocular al tendó me'l va deixar insensible i així va ser com vaig aprovar l'examen de conduir a la primera: pitjant el pedal del gas i el del fre amb un peu mesell com una soca de suro. Dies després, amb el carnet acabat d'estrenar, van avisar des de Calella que l'àvia es moria. Necessitava veure-la, me l'estimava, i em vaig oferir per acompanyar el pare que devia conduir el seu Seat 1.500, blanc i daurat, comprat de segona mà. No sé de què vam parlar quan anàvem nord enllà tots dos sols, o potser també venia la mare. Ho dubto. En arribar-hi l'àvia ja era morta. Tenia les cames botides i lluentes i anava despentinada. Jeia en un llit d'una habitació interior. Tothom patia per traslladar-la al més ràpidament a Barcelona, lloc de residència habitual, i per l'avi, desorientat i cec, aliè a tot. Recordo que vaig sortir al balcó, obert al mar i a les Formigues, i que allà davant de la foscor més absoluta, feta de nit i de mar, em vaig acomiadar de l'àvia i de Calella i de la cala estimada i de la sorra calenta i de l'olor de fonoll marí i de gerani... *“Sant Marc, santa Creu, santa Bàrbara no em deixeu, santa Bàrbara va pel camp amb tres núvols al davant...”* recitava l'àvia quan els llampecs petaven a tocar de casa sobre el mar immens. Els tenia pànic, com pànic tenia a trobar-se amb Déu: *“Creus que Déu em perdonarà?”* em demanava abans d'ordenar-me que li anés a buscar les pinces per estirar-li un pèl rebel que se li resistia sota el mentó. Sense l'àvia, sabia que difícilment tornaria al paradís de la meva infantesa. L'avi la va sobreviure dos mesos. Sense la seva *prenda*, ja no tenia res que el lligués a la vida, ni els néts. El vam

portar a Barcelona amb el cotxe del pare. Baixàvem en silenci, rere l'ambulància silenciosa. En ple Eixample barceloní, en baixar del cotxe, vaig ajudar l'avi a trobar un arbre on poder pixar: no podia esperar. [...]

VIII

Ara a la meitat del camí de la vida o una mica més enllà, el meu cos encara recorda l'origen d'un parell o tres de marques més. [...] Les nafres ara van per dins, són més recòndites i sibil·lines i no tinc gens clar que es puguin relacionar amb l'impuls vital que vinculo a *l'imprinting* heretat, més aviat a la desacceleració contrària. De la repassada general del primer mig segle de vida, n'he inferit, però, una certa tendència a la precipitació i a la voluntat de tirar endavant sense saber gaire on anar. Són conclusions apressades a l'espera d'un estudi seriós sobre el nostre suposat trastorn de fabricació i de conducta, un estudi que potser conclourà que tots ens movem per un impuls vital similar tant si hem estat elaborats amb presses o a pleret, en un paller, un cotxe, un llit més o menys confortable o una proveta de laboratori.